

Arrest

nr. 247 973 van 22 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse soennitische moslim te zijn, geboren op 13.06.1987 in Bagdad (Centraal-Irak). U ging 6 jaar naar de middelbare school. in 2004 begon u als mechanicus te werken. Van 2009 tot 2015 werkte u voor uw oom, Dr. F.M.A.. Uw oom was provincieraadslid in Bagdad. U was zijn persoonlijke assistent en ging overal waar hij ging. U was zowel zijn beveiligingsagent, chauffeur als verantwoordelijke van zijn media. U verzamelde ook informatie over andere provincieraadleden en speelde deze informatie door naar uw oom. Tijdens uw werk voor uw oom volgde u ook een studie ‘media-coördinator’ van 2012 tot 2014. Ergens rond januari/februari 2015 kwamen 2 collega’s, die tevens lid waren van de militie Asaib Ahl al-Haq, naar u toe op de werkvloer.

Ze zeiden dat u moest stoppen met werken of ze gingen u vermoorden. Dit was niet de eerste keer dat u bedreigd werd door deze personen, zij vroegen u reeds eerder een vergadering te verlaten omdat u volgens hen onterecht deze vergadering aan het filmen was. Nadat u op de werkvloer bedreigd werd, vertelde u dit allemaal 's avonds aan uw oom Dr. F.M.A.. Hij raadde u aan niet meer terug te komen werken en het land te verlaten. Ook uw neven, die werkten als persoonlijke agenten van uw oom, maakten gelijkaardige dreigementen mee en vluchtten reeds eerder weg uit Irak. Waarom uw neven precies vertrokken weet u niet. Na uw gesprek met uw oom besloot u diezelfde avond direct van uw werk naar uw zus te gaan die in Hay Binouk (Bagdad) woonde. Hier verbleef u meer dan 10 dagen en vervolgens nam u een bus naar Erbil (Koerdisch Autonome Regio – KAR, Noord-Irak). Van hier ging u verder naar de grens met Turkije. U verbleef hier tot december 2015. Uw familie vertrok in september 2015 eveneens uit van Irak richting Turkije, dit uit vrees omwille van de bedreigingen die u gekregen had. De smokkelaar heeft jullie apart naar Europa gebracht. Uw familie reisde verder naar Finland. U reisde via Griekenland, Servië, Hongarije en Kroatië naar Zweden. U dacht dat de smokkelaar u naar Brussel gingen brengen want uw broer, I.S.M. (OV 6.620.635) en uw neef, A.R.M.H.A. (OV 8.121.135), wonen hier. Zij verkregen respectievelijk subsidiaire bescherming en de vluchtelingenstatus in België. Echter, de smokkelaar liet u achter in Zweden. U vroeg in Zweden internationale bescherming aan. Dit werd u tot driemaal toe geweigerd. U werd verzocht het grondgebied te verlaten en vervolgens besloot u naar België te komen. U vroeg internationale bescherming aan in België op 28.11.2017. In januari 2019 kwamen onbekenden naar het huis van uw oom, A.M.A., in Bagdad. Ze kwamen vragen waar u zich bevond en dreigden met moord. Uw oom deed hiervan aangifte. U ontving zelf nog bedreigingen via Messenger van onbekende mannen nadat u op facebook een negatieve uitlating postte over Asaib Ahl al-Haq.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Iraakse identiteitskaart (origineel), uw Iraaks nationaliteitsbewijs (origineel), screenshots van bedreigingen die u via Messenger kreeg, uw werkbadge van de provincieraad (kopie), een foto van een pagina in uw Iraaks paspoort (kopie), de werkbadge van uw oom (kopie), een lidmaatschapskaart van de partij (kopie), een kaart als media-coördinator (origineel), een proces-verbaal van de klacht van uw oom A.M.A. (gelegaliseerde kopie), de enveloppe waarin het proces-verbaal verzonden werd (origineel) en Belgische medische attesten (originelen).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

U haalde aan psychologische klachten te hebben. U haalde tijdens uw persoonlijke onderhouds meermaals aan moeilijkheden te hebben met het weergeven van data en het situeren van gebeurtenissen in de tijd. U merkte tevens op dat u in behandeling bent bij een psycholoog (CGVS1, p. 13). Voorts merkte u nog op ziek te zijn en medicatie te nemen (CGVS2, p. 3). Dient hier echter allereerst te worden opgemerkt dat u geen enkel medische attest of enig ander overtuigend en tastbaar begin van bewijs voorlegde die uw psychologische problemen, uw behandeling bij een psycholoog noch het feit dat u ziek bent en medicatie neemt, kunnen staven. Dat u tijdens het gehoor verschillende medicijnen voorlegde, kan hier geen ander licht op werpen. U tijdens uw gehoor gevraagd naar uw algemene klachten, haalde u bovendien enkel aan dat u niet kan slapen, geen eetlust heeft en veel piekert (CGVS1, p. 13). Los van het feit dat ook dit een loutere bewering van uw kant betreft, dient te worden besloten dat u op geen enkele manier heeft aangetoond dat u kampt met psychische, dan wel andere, problemen die u zouden belemmeren om op een coherente en duidelijke manier uw relaas uit te doeken te doen. Dat u moeite had om u bepaalde data te herinneren en gebeurtenissen in de tijd te situeren, zoals u beweerde, doet evenmin afbreuk aan voorgaande bevinding. Immers, elke verzoeker om internationale bescherming staat onder een zekere spanning en elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee doch hier wordt tijdens het persoonlijk onderhoud rekening mee gehouden door de protection officer. Zo ook in casu (CGVS2, p. 3 + tijdlijn bijgevoegd in blauwe map administratief dossier).

U legde ten andere wel verschillende Belgische medische attesten voor. Deze tonen enkel aan dat u in behandeling bent geweest in België naar aanleiding van een gebroken arm, wat op zich niet wordt betwist, maar tonen geenszins aan dat u, zoals u beweert, kampt met psychologische problemen, in behandeling bent bij een psycholoog en / of ziek bent.

Uit voorgaande mag duidelijk zijn dat u geenszins heeft aangetoond dat er in uw hoofde een bijzondere nood bestaat waardoor het standaardprocedure verloop in het gedrang komt.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde aan Irak te hebben verlaten, en er tot op heden niet te kunnen terugkeren, uit vrees te worden gedood door Asaib Ahl al-Haq. Twee leden van deze militie hebben u in 2015 op de werkvloer bedreigd, zo stelde u. Ze zeiden dat u moest stoppen met werken of ze zouden u vermoorden (CGVS, p. 15). U verklaarde ook niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees voor onbekenden die u bedreigden via Messenger (CGVS, p. 24).

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Zo bleek u niet in staat éénduidige en coherente verklaringen af te leggen wat betreft de dreiging die in 2015 ten aanzien van u werd geuit. Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af wat betreft uw belagers zelf. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat dit twee personen betrof die in hetzelfde gebouw als u werkten. Dit wist u omdat zij een badge droegen die hen toegang gaf tot het gebouw (CGVS1, p. 17). U gaf toen ook aan dat u deze personen nog nooit in uw leven gezien had en dat het tijdens deze aanvaring dus de eerste keer was dat u uw belagers zag (CGVS1, p. 16). Tijdens het tweede gehoor beweerde u uw bedreigers wel reeds te kennen. Zij hadden u namelijk hiervoor al eens bedreigd. U werd immers reeds door hen eens buiten gezet op een vergadering omdat u, volgens hen, onterecht die vergadering aan het filmen was (CGVS2, p. 11). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud vertelde u wel over dit laatstgenoemde incident, maar toen beweerde u dat dit over andere personen ging dan de personen die u later bedreigden (CGVS1, p. 17). Deze vaststelling doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de waarachtigheid van uw beweringen. Er kan immers verondersteld worden dat u duidelijk en op een éénduidige manier zou kunnen aangeven wie u precies bedreigd heeft en of dit al dan niet dezelfde personen betroffen die u ook reeds eerder lastigvielen, zeker gezien u uw aanvaring met deze personen naar voor schuift als dé reden voor uw vertrek uit Irak.

Ook over de reden waarom uw belagers u net op dat moment in de cafetaria kwamen bedreigen met de dood bestaat er geen duidelijkheid. U verklaarde in het kader van uw eerste gehoor dat zij u enerzijds bedreigd hebben omdat u soennitisch bent en dat zij niets willen te maken hebben met soennieten (CGVS1, p. 16). Anderzijds verklaarde u dat zij u bedreigden omdat u informatie doorspeelde naar uw oom over hun frauduleuze manier van werken (CGVS1, p. 17). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat de militieleden naar u kwamen omdat ze wouden dat u hen informatie en documenten zou geven (CGVS2, p. 10). Zij spraken dit echter nooit uit en u ging er louter van uit dat dit hun wens was (CGVS2, p. 10-11). Hoe u tot deze conclusie kwam, is overigens niet duidelijk. Zo blijkt immers dat uw belagers u uitdrukkelijk zouden gezegd hebben dat u uw plaats moest verlaten of u zou vermoord worden (zie CGVS2, p. 10, 12 en 13). Niet alleen wijken uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede gehoor af van hetgeen u tijdens uw eerste onderhoud aanhaalde, moet bovendien worden vastgesteld dat uw verklaringen afgelegd tijdens uw tweede gehoor ook elke logica missen. Immers, op welke manier u informatie en documenten zou moeten doorgeven aan uw belagers gezien ze eisten dat u uw werk zou verlaten, is geenszins duidelijk. Dat zij u bovendien hierop nooit meer zijn komen zoeken of vragen achter deze zogezegde papieren en documenten, zelfs niet bij de tweede dreiging aan uw oom A.M.A. zijn deur vier jaar later (zie infra), tast de geloofwaardigheid van uw verhaal aan. Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u ook niet kan verduidelijken waarom u precies op dat moment in 2015 werd aangesproken en bedreigd. U werkte op het moment van de bedreiging immers reeds zes jaar voor uw oom. Waarom zij net op dat moment besloten u te bedreigen en niet eerder, blijft een raadsel (CGVS1, p. 16-17).

Bovendien blijkt u, zowel wat betreft uw aanvaring tijdens een vergadering waarbij u zou zijn buitengezet alsook de bedreiging die u zou gekregen hebben begin 2015, niet verder te komen dan het uiten van loutere beweringen die u niet weet te staven aan de hand van enig overtuigend en tastbaar stavingsstuk.

Bovenstaande bevindingen houden reeds in niet geringe mate een negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid. Immers, gezien uw onvermogen duidelijkheid te scheppen rond het startpunt van uw vermeende problemen met Asaib Al Haq, kunnen ook vragen worden gesteld bij de gebeurtenissen die hierop volgden.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen in Irak blijkt eens te meer uit volgende.

Zo verklaarde u na de aanvaring op uw werk uw oom hiervan op de hoogte gesteld te hebben. Hij raadde u aan te stoppen met werken en het land te verlaten (CGVS1, p. 17), wat u ook direct gedaan heeft. U willigde hiermee uw belagers hun eis in, namelijk het werk neerleggen. Waarom u dan ook direct het land diende te verlaten, is niet duidelijk. U verklaarde dat ze u, desondanks dat u aan hun eis voldeed, hoe dan ook zouden vermoorden (CGVS1, p. 22)). Dient te worden opgemerkt dat dit een loutere veronderstelling is die u niet kan hardmaken. U haalde wel aan dat ook uw neven, die beide ook werkten voor uw oom, eveneens Irak ontvluchten, dit reeds voor u, en u beweerde hierbij dat zij gelijkaardige zaken als u meemaakten (CGVS1, p. 23; CGVS2, p. 7). Wat er precies met uw neven gebeurde en wat zij meemaakten, blijkt u echter niet te weten. Gezien u ervan uitging dat uw leven sowieso in gevaar was, ook al gaf u direct gehoor aan de eis van uw belagers en stopte u met werken, en verwees u hierbij naar de problemen die ook uw neven omwille van hun werk kenden, is het dan ook compleet onlogisch dat u niet op de hoogte bent van wat er precies met hen gebeurd is, noch zich hierover geïnformeerd heeft (CGVS1, p. 23). U heeft namelijk nooit aan uw neven gevraagd wat ze meemaakten, zelfs niet nadat u zelf persoonlijk zou zijn bedreigd en van uw oom de opdracht kreeg per direct het land te verlaten. U verklaarde dit niet gedaan te hebben omdat dit “uw karakter niet is” en u zich niet wil bemoeien met anderen (CGVS2, p. 7). U ging er nochtans vanuit dat uw neven “omwille van dezelfde problemen als u” vertrokken waren. Dit is niet ernstig en getuigt bovendien van een desinteresse in uw eigen situatie wat weerom verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Gezien de enorme impact van de hele situatie op uw leven – u verliet direct uw familie en uw land – kan logischerwijs verondersteld worden dat u zich vooreerst duidelijk zou hebben bevroegd en geïnformeerd, dit om een duidelijke inschatting te kunnen maken van uw eigen situatie en de eventuele risico’s die u liep, alvorens een dermate drastische beslissing te nemen waarbij u alles en iedereen achterliet.

De waarachtigheid van uw relaas wordt voorts verder onderuit gehaald door volgende vaststellingen. Indien u belagers daadwerkelijk van plan waren u hoe dan ook te doden, is het vooreerst wel heel opmerkelijk dat zij, nadat zij u begin 2015 op het werk zouden bedreigd hebben – wat, zoals uit voorgaande blijkt op zich al niet geloofwaardig is – vervolgens niets meer van zich lieten horen en dit gedurende vier jaar. Pas in januari 2019 zou men opnieuw naar u zijn komen vragen, ditmaal bij uw oom A.M.A. (zie infra).

Wat voorts ook ten zeerste mag verbazen is het feit dat uw oom, Dr. F.M.A., degene om wie het in feite allemaal draaide en dé oorzaak zou zijn van uw problemen – u werd bedreigd omwille van uw werk voor Dr. F.M.A. – nooit enig probleem blijkt te hebben gekend op het werk noch daarbuiten. Hij trad wel tijdelijk af maar dit stond los van uw bedreiging, zo stelde u zelf uitdrukkelijk (CGVS1, p. 20). Blijkt bovendien dat uw oom F.M.A. ondertussen zelfs directeur-generaal geworden is en tot op heden werkzaam is binnen dezelfde afdeling (CGVS1, p. 20; CGVS2, p. 15). Dat uw oom, om wie het eigenlijk allemaal draait, tot op heden probleemloos in Irak woont en werkende is, holt bijkomend de waarachtigheid van uw beweerde problemen omwille van uw werk voor uw oom uit.

Rekening houdende met voorgaande, wordt ook de geloofwaardigheid van uw bewering als zou men in januari 2019 vervolgens naar u zijn komen zoeken bij uw oom A.M.A. onderuit gehaald. Dit blijkt eveneens uit volgende. Dat de inval bij A.M.A. zich überhaupt heeft gemanifesteerd, laat staan dat het hier dezelfde mannen betrof als deze die u in 2015 bedreigden, kan u op geen enkele manier concretiseren. Zo is het vooreerst volstrekt onduidelijk waarom zij bij uw oom A.M.A., die bovendien voorheen in uw relaas geen enkele rol heeft gespeeld, zouden langsgaan. Zo verklaarde u dat zij waarschijnlijk wisten waar uw oom A.M.A. woonde omdat dit dicht bij uw ouderlijk huis was (CGVS1, p. 24). Dit terzijde, gezien uit niets blijkt dat uw belagers, in de jaren voor ze bij A.M.A. langsgingen, bij uw dichte familie noch bij uw oom F.M.A., bij wie u voorheen ook het merendeel van uw tijd woonde (CGVS2, p. 14) langsgingen, houdt dit geen steek. Zoals reeds hierboven werd aangehaald is het voorts ook compleet onduidelijk waarom zij u plots na vier jaar opnieuw zouden komen zoeken. U gewezen op de wanlogica van uw verklaringen, redeneerde u dat “Irak eenmaal zo is” (CGVS2, p. 16).

Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins kan volstaan. Bovendien blijkt u ook in de mogelijkheid de inval bij A.M.A., en hierbij uw bewering dat het om uw belagers ging die naar u op zoek waren en u bedreigden, te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. U legde weliswaar de aangifte die A.M.A. zou hebben gedaan na de inval bij hem thuis, doch dienaangaande moet vooreerst worden opgemerkt dat het een loutere kopie betreft waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen enkele bewijswaarde kan worden neergelegd. Documenten kunnen bovendien sowieso slechts enige bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu geenszins het geval is. Los van voorgaande kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat de aangifte een loutere weergave betreft van de verklaringen die uw oom aflegde ten aanzien van de politie. Uit het voorgelegde stuk kan op geen enkele manier worden afgeleid dat de feiten, zoals door uw oom weergegeven aan de politie, zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Tot slot, doch niet in het minst, dient hierbij eveneens te worden opgemerkt dat het algemeen geweten is dat alle Iraakse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde sowieso quasi nihil is.

Ook de Messenger-berichten die u voorlegde, en waarmee u meent te kunnen aantonen dat u tot op heden bedreigd wordt, kunnen bovenstaande appreciatie niet omvormen. Dat u tot op heden zou worden bedreigd door dezelfde personen die u voorheen in Irak bedreigden, i.c. Asaib Ahl al Haq, houdt geen steek gezien aan deze initiële problemen sowieso al geen geloof kan worden gehecht. Bovendien geeft u zelf aan de personen die u zouden bedreigen via Messenger niet te kennen én merkt u zelf op dat Messengerberichten louter een facebookdiscussie, tussen u en deze onbekenden betreft, en dit omdat u zich politiek uitliet over Asaib Ahl al-Haq (CGVS2, p. 14). Los van voorgaande, dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat de authenticiteit van deze berichten ook op geen enkele manier kan worden nagegaan. Immers, dergelijke berichten kunnen makkelijk geënceneerd zijn en er kan op geen enkele manier worden vastgesteld wie, waarom en onder welke omstandigheden deze berichten werden opgesteld. Opmerkelijk is bovendien dat u naar aanleiding van deze berichten geen klacht indiende hierover bij de politie. U haalt immers zelf aan dat uw belagers aanhaalden dat ze weten waar u zich bevindt en dat u hierdoor angst heeft. Er mag dan ook op zijn minst verwacht worden dat u stappen zou nemen uzelf te beschermen ingeval van een waarachtig relaas. Het rijmt bovendien ook niet dat u enerzijds duidelijk op uw facebook aangeeft waar u zich bevindt en meermaals op specifieke locaties incheckt, maar anderzijds aanhaalt een vrees te hebben voor uw belagers en ten allen tijde wilt vermijden dat u gevonden zou worden (CGVS1, p. 24; CGVS2, p. 14 & p. 16). Ook dit toont aan dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas en beweerde vrees.

Tot slot, doch eens zo opmerkelijk, is ook de vaststelling dat u zich sinds uw vertrek uit Irak niet meer heeft geïnformeerd over de eventuele evolutie van uw situatie in Irak. U verklaarde geen contact meer te hebben met uw oom (CGVS2, p. 13), ondanks het feit dat uw oom A.M.A. volgens uw verklaring recentelijk bedreigd is geweest. Indien u daadwerkelijk meent hierin een aanwijzing te zien voor het feit dat uw leven tot op heden in gevaar is in Irak, kan logischerwijs verondersteld worden dat u wel degelijk nog duidelijk navraag zou hebben gedaan teneinde u zo goed mogelijk te informeren over de feiten die zich nog voordeden en een juiste inschatting te kunnen maken van de precieze risico's die u mogelijks loopt. Uw gedrag in deze valt niet te rijmen met uw beweerde vrees. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u wel nog contact heeft met vrienden in Irak. Deze vraagt u hen niets over uw situatie in Irak en hebben jullie het enkel over de algemene situatie en de protesten die daar aan de gang zijn (CGVS1, p. 20). Indien u daadwerkelijk meent dat uw leven in Irak in gevaar is, kan redelijkerwijs verondersteld worden dat u vooreerst, en vooral, interesse zou hebben in uw eigen situatie in plaats van u omtrent de algemene situatie in uw thuisland te bevragen. Uw nalatigheid, en klaarblijkelijke desinteresse, u omtrent de eventuele evolutie van uw problemen met Asaib Ahl al-Haq te informeren, raakt, gezien u beweert omwille van hen uw land te hebben verlaten én er tot op heden niet te kunnen terugkeren, aan de kern van uw relaas en holt de waarachtigheid van uw relaas eens te meer uit.

Uit al het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) kan u worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.*

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gezien voorgaande kan u evenmin de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten, die hierboven nog niet werden besproken, kunnen bovenstaande appreciatie ook niet in positieve zin ombuigen.

uw Iraakse identiteitskaart (origineel), uw Iraaks nationaliteitsbewijs (origineel) en de foto van een pagina in uw Iraaks paspoort (kopie) bevestigen uw persoonsgegevens. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweert verlaten te hebben.

De lidmaatschapskaart van de partij (kopie), uw kaart als media-coördinator (origineel), uw werkbadge van de provincieraad (kopie) en de werkbadge van uw oom (kopie), tonen louter de werkzaamheden en politieke activiteiten van u en uw oom Dr. F.M.A. in Bagdad aan. Deze worden op zich niet betwist, doch deze documenten hebben evenmin uitstaan met uw asielmotieven.

De Messenger dreigingen (kopie) en het proces-verbaal van uw oom A.M.A. (gelegaliseerde kopie) en uw medisch attest (origineel) werden reeds supra besproken.

Het feit dat in hoofde van zowel uw broer en uw neef werd beslist tot toekenning van een internationaal beschermingsstatuut, kan evenmin voorgaande appreciatie omvormen. Elk verzoek om interenationale bescherming wordt immers individueel en op zijn eigen merites beoordeeld.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 03/02/2020 en 11/03/2020. Deze kopies van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 07/02/2020 en 07/04/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities.

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op:

“manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het kb tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het cgvs, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, van de samenwerkingsplicht.”

Inzake de toekenning van de vluchtelingenstatus, legt verzoeker uit dat hij werkzaam was voor zijn oom, dr. F.M.A., Provincieraadslid te Bagdad, en dat hij na bedreiging door leden van Asaab Ahl Al-Haq het land in 2015 diende te verlaten op aanraden van zijn oom. Hij stelt dat hij in 2019 bij oom A.M.A. werd gezocht, waarop zijn oom klacht indiende. Verzoeker wijst er verder op dat hij in 2019 op Facebook over Asaab Ahl Al-haq postte en vervolgens op dezelfde sociale media bedreigd werd.

Aangaande de neergelegde documenten en hun bewijswaarde ontwikkelt verzoeker zijn middel als volgt:

“25. Ten eerste, is het ten zeerste merkwaardig dat het CGVS enerzijds betreffende de aangifte van oom A.M.A. bij de politie geen geloof hecht aan de aangegeven gebeurtenissen omdat het een loutere verklaring der feiten betreft en dat het CGVS anderzijds geen geloof hecht aan de dreigementen op Facebook net omdat de verzoekende partij geen klacht indiende bij de politie.

26. De verwerende partij handhaaft dus een volkomen tegenstrijdige argumentatie om de bewijsstukken aangaande de vrees tot vervolging te verwerpen.

27. Op deze wijze, ontnemt het CGVS de verzoekende partij systematisch alle mogelijkheid om haar vrees tot vervolging te staven en begaat zij een manifeste appreciatiefout.

28. Ten tweede, volstaat het niet dat het CGVS de authenticiteit van neergelegde documenten in vraag stelt om deze ambtshalve, zonder onderzoek, af te wijzen.

29. Het CGVS heeft immers conform de maatstaven van het behoorlijk bestuur, de plicht een pertinente analyse uit te oefenen van elk document. Ze dient met name elk document zelfstandig zorgvuldig te onderzoeken en vervolgens te motiveren waarom zij, in voorkomend geval, het document in kwestie niet weerhoudt.

30. Het onderzoek dient ook op inhoudelijk vlak te geschieden.

31. Dit is vaststaande rechtsleer en rechtspraak :

[...]

32. Ten derde, gaat de verwerende partij de mist in door het volgende te stellen: "Documenten kunnen bovendien sowieso slechts enige bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu geenszins het geval is." (bestreden beslissing, p. 4)

33. Uw Raad bepaalt immers dat het feit dat het CGVS een relaas niet geloofwaardig acht, haar er niet van ontslaat de neergelegde documenten individueel en grondig te onderzoeken :

[...]

34. Als besluit geldt dus dat de corruptie in Irak en het feit dat de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij niet geloofwaardig acht, het CGVS niet ontslaan van haar onderzoeksplicht.

35. Daarbovenop, hanteert de verwerende evenzeer niet eenduidige argumentatie door het ene bewijs uit te sluiten omdat een aangifte bij de politie slechts een eenzijdige verklaring is en de Facebookbedreigingen uit te sluiten onder het voorwendsel dat de afwezigheid van een politie-aangifte de geloofwaardigheid aantast.

36. De bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd en heeft de verwerende partij het nagelaten rekening te houden met alle elementen in het nemen van haar beslissing conform artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet.

37. De verwerende partij is tekortgeschoten in de naleving van de beginselen met betrekking tot het behoorlijk bestuur, haar zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht evenals haar motivatieplicht ex artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, nu de kwestieuze beslissing noch correct in rechte noch correct in feite is gemotiveerd."

Wat betreft zijn vrees voor vervolging als soenniet zet verzoeker het volgende uiteen:

"38. De verwerende partij erkent in haar standaardmotivatie omtrent de subsidiaire bescherming wel degelijk dat soennieten in Bagdad een hoger risico lopen om te gevisieerd te worden door milities (hoewel zij hier geen gevolgen uit trekt) : "Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. " (Bestreden beslissing, p. 5)

39. Doch, voerde het CGVS geen enkele analyse naar het risico op vervolging omwille van het geloof van de verzoekende partij bij terugkeer. Althans, behoort zij als soenniet tot een risicoprofiel en zal zij in het geval van terugkeer gevisieerd worden door groeperingen van islamitische strekking.

40. Conform artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, de samenwerkingsplicht en zoals uiteengezet in het arrest van 6 mei 2010 (zie hoger, pagina 5), dient het CGVS, zelfs wanneer zij twijfelt aan de geloofwaardigheid van het relaas, na te gaan of elementen een gegronde vrees tot vervolging laten blijken.

41. Gelet op haar bijzonder profiel als soenniet in Bagdad, dient de verzoekende partij de vluchtelingenstatus te worden toegekend.

[...]

42. In het EASO-verslag van 7 maart 2019, leest men immers:

[...]

43. Uit het voorgaande blijkt dat soennieten op obscure en arbitraire wijze terecht komen op lijsten van gezochte personen, arbitrair worden verdacht te behoren tot ISIS en dusdanig een gegronde vrees tot vervolging hebben op grond van hun religieuze strekking.

44. Daarbovenop spreekt het CGVS geenszins uit over de aanwezigheid van een "doeltreffende" en "niet tijdelijke" bescherming van verzoeker. (Artikel 48/5§2 : "Bescherming (...) moet doeltreffend en van niet tijdelijke aard zijn. ").

45. Dergelijke bescherming kan de verzoekende partij ook niet worden geboden.

46. De verzoekende partij dient dusdanig als soenniet de vluchtelingenstatus te worden toegekend."

Inzake de toekenning van de subsidiaire bescherming, en meer bepaald omwille van verzoekers specifiek profiel als soenniet, betoogt verzoeker als volgt:

"49. De verwerende partij heeft geen onderzoek vervaardigd omtrent het specifiek profiel van de verzoekende partij, ondanks het feit dat ze in haar standaardmotivatie (bestreden beslissing, p. 5) het volgende stelt: "Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten."

50. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus...

51. Als soenniet in Bagdad, bekleedt de verzoekende partij een bijzonder en specifiek profiel.

[...]

53. Soennieten lopen dus een belangrijker, en dus een verhoogd, risico om het slachtoffer te worden van het blindelings geweld en door het gebrekkig Irakees rechtssysteem kunnen ze zich niet beroepen op de bescherming van de Staat, in de welke de mensenrechten in het gedrang staan.

54. Human Rights Watch benadrukt tevens dat de meeste vermiste personen in Irak voornamelijk soenniet zijn:

[...]"

Verzoeker hekelt een gebrek aan onderzoek van de actuele situatie in Bagdad en ontwikkelt zijn middel dienaangaande als volgt:

“55. De verwerende partij onthoudt zich ervan, in het kader van de subsidiaire bescherming, rekening te houden met de ontwikkelingen die zich in de regio van herkomst van de verzoekende partij voordeden sedert maart 2019.

56. Thans is de situatie ernstig verslechterd, en kan het CGVS hier niet onwetend van zijn. De algemene situatie is er immers erg op achteruit gegaan na de protesten van de bevolking die begonnen in oktober 2019, gevolgd door de spanningen tussen USA en Iran en die zich afspelen op het Irakees grondgebied met de zeer gemediatiseerde moord op Suleimani.

57. Al waren de protesten geminderd door de coronacrisis, flakkerden ze in april-mei 2020 weer op met alle pogingen ter onderdrukking

58. Wat betreft de spanningen die zich afspelen op het Irakees grondgebied en de machtsstrijd tussen Iran en de USA, moet erop gewezen worden dat na een raketaanslag op 6 mei te Bagdad, een nieuwe aanslag plaatsvond op 8 juni 2020.

59. Op 10 juni 2020 werd de groene zone te Bagdad door een raket getroffen.

60. Dit weerspiegelt dan nog maar enkel de veiligheidsincidenten in Bagdad over de laatste dagen volgend uit deze spanningen.

61. In de beslissing wordt evenmin gewag gemaakt van de impact van de sanitaire situatie ten gevolge van Corona-Covid 19, hoewel artikels de schrijnende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen :

[...]

62. Noch buigt de verwerende partij zich over de neveneffecten van de coronacrisis : opkomst van ISIS en economische instorting door de daling van de olieprijs :

[...].”

2.2. Bij aanvullende nota van 23 december 2020 brengt verweerder volgende nieuwe elementen ter kennis:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing

inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. In zijn verzoekschrift herneemt en benadrukt verzoeker zijn vluchtrelaas en de problemen met Asaib Ahl al-Haq. Zo stelt hij dat hij Irak op aanraden van zijn oom F.M.A. in 2015 verliet nadat hij er bedreigd werd door leden van Asaib Ahl al-Haq, dat hij in 2019 bij zijn oom A.M.A. werd gezocht, waarop zijn oom klacht indiende, en dat hij in 2019 op Facebook over Asaib Ahl al-Haq postte en vervolgens via sociale media bedreigd werd.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete betwisting voert inzake de motiveringen in de bestreden beslissing waaruit het volgende blijkt:

- verzoeker is niet in staat eenduidige en coherente verklaringen af te leggen wat betreft de dreiging die in 2015 ten aanzien van hem werd geuit: hij legt tegenstrijdige verklaringen af over zijn belagers en is strijdig en onduidelijk over de reden waarom hij bedreigd wordt;
- zowel wat betreft de aanvaring tijdens een vergadering waarbij verzoeker zou zijn buitengezet alsook de bedreiging die hij zou gekregen hebben begin 2015 komt verzoeker niet verder dan het uiten van loutere beweringen die hij niet weet te staven aan de hand van enig overtuigend en tastbaar document te staving;
- gezien verzoeker het werk neerlegde en hiermee de eis van zijn belagers inwilligde, is niet duidelijk waarom verzoeker dan direct het land diende te verlaten;
- het is niet ernstig dat verzoeker nooit bij zijn neven, die beweerdelijk omwille van dezelfde problemen als verzoeker het land verlaten hebben, zou geïnformeerd hebben; redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker dit zou doen om een duidelijke inschatting te kunnen maken van zijn eigen situatie en de eventuele risico's die hij liep alvorens een dermate drastische beslissing te nemen waarbij hij alles en iedereen achterliet;
- indien verzoekers belagers daadwerkelijk van plan waren verzoeker hoe dan ook te doden, kan niet worden ingezien dat zij, nadat zij verzoeker begin 2015 op het werk zouden bedreigd hebben, vervolgens niets meer van zich lieten horen en dit gedurende vier jaar;
- de vaststelling dat verzoekers oom F.M.A., om wie het eigenlijk allemaal draait, tot op heden probleemloos in Irak woont en werkt, holt bijkomend de waarachtigheid van verzoekers beweerde problemen omwille van zijn werk voor zijn oom uit;
- gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers problemen in 2015, is evenmin geloofwaardig dat men in januari 2019 vervolgens naar verzoeker zou zijn komen zoeken bij zijn oom A.M.A., te meer nu geheel onduidelijk is waarom men bij verzoekers oom A.M.A., die voorheen in verzoekers relaas geen enkele rol heeft gespeeld, zouden langsgaan, alsook waarom men verzoeker plots na vier jaar zou komen zoeken;
- de vaststelling dat verzoeker zich sinds zijn vertrek uit Irak niet meer heeft geïnformeerd over de eventuele evolutie van zijn situatie in Irak en geen contact meer heeft met zijn oom ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas, nu redelijk is te verwachten dat verzoeker interesse zou hebben in zijn eigen situatie en de evolutie ervan.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat de door verzoeker neergelegde documenten werden onderzocht en dat dit onderzoek geenszins beperkt werd tot de authenticiteit van de documenten. De elementen van deze motivering zijn de volgende:

“U legde weliswaar de aangifte die A.M.A. zou hebben gedaan na de inval bij hem thuis, doch dienaangaande moet vooreerst worden opgemerkt dat het een loutere kopie betreft waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen enkele bewijswaarde kan worden neergelegd. Documenten kunnen bovendien sowieso slechts enige bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu geenszins het geval is. Los van voorgaande kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat de aangifte een loutere weergave betreft van de verklaringen die uw oom aflegde ten aanzien van de politie. Uit het vorgelegde stuk kan op geen enkele manier worden afgeleid dat de feiten, zoals door uw oom weergegeven aan de politie, zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Tot slot, doch niet in het minst, dient hierbij eveneens te worden opgemerkt dat het algemeen geweten is dat alle Iraakse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde sowieso quasi nihil is.

Ook de Messenger-berichten die u voorlegde, en waarmee u meent te kunnen aantonen dat u tot op heden bedreigd wordt, kunnen bovenstaande appreciatie niet omvormen. Dat u tot op heden zou worden bedreigd door dezelfde personen die u voorheen in Irak bedreigden, i.c. Asaib Ahl al Haq, houdt geen steek gezien aan deze initiële problemen sowieso al geen geloof kan worden gehecht. Bovendien geeft u zelf aan de personen die u zouden bedreigen via Messenger niet te kennen én merkt u zelf op dat Messengerberichten louter een facebookdiscussie, tussen u en deze onbekenden betreft, en dit omdat u zich politiek uitliet over Asaib Ahl al-Haq (CGVS2, p. 14). Los van voorgaande, dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat de authenticiteit van deze berichten ook op geen enkele manier kan worden nagegaan. Immers, dergelijke berichten kunnen makkelijk geënceneerd zijn en er kan op geen enkele manier worden vastgesteld wie, waarom en onder welke omstandigheden deze berichten werden opgesteld. Opmerkelijk is bovendien dat u naar aanleiding van deze berichten geen klacht indiende hierover bij de politie. U haalt immers zelf aan dat uw belagers aanhaalden dat ze weten waar u zich bevindt en dat u hierdoor angst heeft. Er mag dan ook op zijn minst verwacht worden dat u stappen zou nemen uzelf te beschermen ingeval van een waarachtig relaas. Het rijmt bovendien ook niet dat u enerzijds duidelijk op uw facebook aangeeft waar u zich bevindt en meermaals op specifieke locaties incheckt, maar anderzijds aanhaalt een vrees te hebben voor uw belagers en ten allen tijde wilt vermijden dat u gevonden zou worden (CGVS1, p. 24; CGVS2, p. 14 & p. 16). Ook dit toont aan dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas en beweerde vrees.”

De beoordeling van bijgebrachte kan documenten echter niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming maar maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Zoals hierboven werd vastgesteld gaan verzoekers documenten gepaard met een lijst van opeenvolgende ongeloofwaardige verklaringen zodat de bewijswaarde ervan dan ook meermaals wordt aangetast.

Voorts gaat verzoeker uit van een selectieve lezing van de bestreden beslissing waar hij wijst op de *“evenzeer niet eenduidige argumentatie door het ene bewijs uit te sluiten omdat een aangifte bij de politie slechts een eenzijdige verklaring is en de Facebookbedreigingen uit te sluiten onder het voorwendsel dat de afwezigheid van een politie-aangifte de geloofwaardigheid aantast”*. Verweerder motiveerde omstandig dat de klacht van verzoekers oom (i) een loutere kopie betreft waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen enkele bewijswaarde kan worden neergelegd (ii) niet gepaard gaat met een geloofwaardig relaas, (iii) dat de aangifte een loutere weergave betreft van de verklaringen die verzoekers oom aflegde ten aanzien van de politie, en (iv) dat Iraakse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. Aangaande de Facebookbedreigingen motiveerde verweerder (i) dat het geen steek houdt dat verzoeker tot op heden zou worden bedreigd door dezelfde personen die hem voorheen in Irak bedreigden, gezien aan deze initiële problemen sowieso al geen geloof kan worden gehecht, (ii) dat verzoeker zelf aangaf de personen die hem zouden bedreigen via Messenger niet te kennen én dat de Messengerberichten louter een Facebookdiscussie betreffen, (iii) dat dergelijke berichten makkelijk kunnen geënceneerd zijn en er op geen enkele manier kan worden vastgesteld wie, waarom en onder welke omstandigheden deze berichten werden opgesteld, (iv) dat opmerkelijk is dat verzoeker naar aanleiding van deze berichten geen klacht indiende bij de politie, nu hij zelf aangeeft dat zijn belagers aanhaalden dat ze weten waar hij zich bevindt en dat hij hierdoor angst heeft, en (v)

dat het bovendien ook niet rijmt dat verzoeker enerzijds duidelijk op Facebook aangeeft waar hij zich bevindt en meermaals op specifieke locaties incheckt, maar anderzijds aanhaalt een vrees te hebben voor zijn belagers en ten allen tijde wil vermijden dat hij gevonden zou worden. Het is het geheel van deze motieven die verweerder heeft doen besluiten dat de door verzoeker neergelegde documenten geen bewijswaarde hebben. De Raad wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

In zijn verzoekschrift en onder verwijzing naar algemene landeninformatie voert verzoeker aan dat hem omwille van zijn bijzonder profiel als soenniet in Bagdad de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Nergens in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier of de door verzoeker aangehaalde informatie wordt geadviseerd om aan elke soenniet in Bagdad een vorm van internationale bescherming te bieden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook de informatie in de aanvullende nota van 23 december 2020, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt onder verwijzing naar algemene informatie dat de situatie ernstig verslechterd is na de protesten van de bevolking die begonnen in oktober 2019 en de spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran die zich afspelen op Iraaks grondgebied. Uit de verstrekte informatie kan blijken dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij protestacties tegen de regering en dat er gewelddadige confrontaties mee gepaard gaan. Dit (politiek) geweld is echter doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het conflict tussen Iran en de VS in Bagdad dient opgemerkt dat dit zich uit in aanvallen op militaire installaties van de VS in Bagdad en aldus evenzeer doelgericht van aard is.

In het verzoekschrift wordt verder betoogd dat geen gewag gemaakt wordt van de impact van de sanitaire situatie ten gevolge van Corona-Covid 19, hoewel artikels de schrijvende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen, en dat verweerder zich niet buigt over de neveneffecten van de coronacrisis, met name de opkomst van ISIS en economische instorting door de daling van de olieprijs. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de gevolgen van de corona-pandemie en de socio-economische situatie volstaan niet om *in concreto* aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat hij een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zouden vormen.

Waar verwezen wordt verzoekers specifiek profiel van soenniet, dient vooreerst opgemerkt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie, waaruit verzoeker afleidt dat de meeste vermiste personen in Irak voornamelijk soenniet zijn, bericht over ontvoeringen in het kader van protesten en betogingen. Verzoeker kan geen "*persoonlijke omstandigheden*" aannemelijk maken die ertoe leiden dat hij, in vergelijking met andere personen, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS